

μα τοῦ ἔαρος, λευκὸν ὃν ὅτ' ἐπλάσθη, ἐβαπτίσθη αἰφνης ἐν στιγμῇ ἀκαριαίας χαρᾶς εἰς καλλιχρουν ἐρυθρμα.

«Εἶχε πλασθῆ τὸ ρόδον τὸ ὥραϊον
λευκὸν λευκὸν ὡς ἡ ἀγνὴ χιών·
ὁ ζέφυρος τὸ κατεψίλει πνέων,
καὶ ἵνθαι θεσπεσίως μειδιδῶν.

«Ὁρθοῦτο εἰς λειμῶνας ἐαρίτας
ὡς τῶν ἀθεῶν ἀναξ ζηλευτός,
στεφόμενος μὲ δρόσου μαργαρίτας,
εἰς τὰς ἀκτίνας χαίρων τοῦ φωτός.

«Καὶ ἦρισε τὸ ρόδον πρὸς τὸ κρίνον,
ὅπερ ἐγγὺς εἰς ρύακος νερὸν
τὴν ἀργυρώδη κεφαλὴν του κλίνον,
ἐλούετο εἰς κύμα λαμπερόν.

«Κριτὴς ἐκλήθ' ἡ ἀπδὼν ἡ λάλος,
νὰ εἴπῃ μὲ τὸ ἄσμά της τάδρον,
ποῖον μὲ πλεῖον ἐκοσμήθη κάλλος
καὶ μῦρον ἔχει μᾶλλον γλυκερόν.

«Ἡ μοῦσα τῶν δρυμῶνων ἀπεκρίθη :
— ὦ ἀνθῆ ! εἰσθ' ἀμφοτέρω λαμπρά,
τὸ ρόδον πλὴν, μοὶ φαίνεται', ἐκοσμήθη
μὲ κάλλη κάπως πλέον δροσερά

«Καὶ ἐκλινε τὸ κρίνον τὰργυρώδες
μὲ λύπην πρὸς τοῦ ρύακος τὸν ροῦν,
κ' ἐκ τῆς χαρᾶς τὸ ρόδον τὸ εὐῶδες
αὐτοστιγμῇ ἐδάψη πορφυροῦν».

Εὐδαίμων Νύμφη!.. καὶ αὕτη ἡ μεγαλοπρεπὴς ἄνισ-
σα τῶν αἰθέρων, καὶ αὕτη ἡ ἀδαμαντόστεπτος Ἥρα, ἡ
ἐρατεινὴ μελανώπις συμβία τοῦ παντοδυνάμου πατρὸς
ἀνδρῶν καὶ θεῶν, ἐπλήχθη καιρίως τὴν καρδίαν ὑπὸ τοῦ
ὀξέος τοῦ φθόνου βέλους εἰς τὴν θείαν τῶν ἐξαισιῶν χα-
ρίτων της. Καὶ ἀπέστειλε ποτε κατὰ τῆς ἀγνῆς δρυά-
δος ὀφιώδη καὶ βλοσυρόφθαλμον δράκοντα, ὅστις ἀγρίως
συρίζων, ἐφώρμησε λάβρως ὅπως κατασπαράξῃ τὰ κρι-
νόπλαστα μέλη της· ἀλλ' ἐκθαμβος καὶ αὐτὸς ἔτι καὶ
ἀναυδος πρὸ αὐτῆς ἀπομείνας, — ὦ τοῦ ἀκατανικήτου
κράτους τῆς ἱερᾶς καλλονῆς! — ἀφῆκεν ἄθικτον τὴν θεί-
αν παρθένον, καὶ ὀπισθοδρομήσας ἔφυγε ταχύς εἰς βρα-
χοθέμεθλα ὄρη, ἐκρύβη ὀπίσω ἀβάτων λοχυμῶν.

Ἐκτοτε ἡ ζωὴ τῆς εὐπέπλου δρυάδος διέρρεεν ἡδέια
καὶ διαυγὴς ὡς ὁ ἐγγὺς κυλινδούμενος χρυσοδίνης ρύαξ.
Ἐντὸς αὐτοῦ κατώπριζεν ἐκεῖνη τὴν μορφήν της, καὶ
χαρὰ τότε ἡδέια, ἀπλετος καὶ ἀρρητος χαρὰ κατεπλημ-
μύρει τὴν καρδίαν αὐτῆς. Naί, ἔχαιρεν ἡ ἰδεόμορφος κό-
ρη διὰ τὸ κάλλος της, ἔχαιρε πλέον ἢ ἂν αἱ ἀεροθάτι-
δες πτέρυγες τοῦ χρυσοῦ τοῦ Διὸς ἀετοῦ, ἢ τοῦ ὕψι-
που Πηγάσου ἀνὴρπαζον αὐτὴν αἰφνιδίως εἰς οὐρανόν!
Εἰς ἔκστασιν περιεχομένη, ἐκλινε πρὸς τὸ κάτοπτρον τὸ
λάμπον, καὶ ἐθαύμαζεν ἑαυτὴν μειδιδῶσα ἐπὶ μακρόν, μέ-
χρις ὅτου, ἄφ' οὗ ἔδυνεν ὀπίσω ὁρέων ὁ Φοῖβος τελευταῖον
χρυσοῦν φίλημα πρὸς αὐτὴν ἀποστέλλων, ἐπέχυνε πέριξ
αὐτῆς τοὺς πυκνοὺς της ζόφους ἢ βαθυμέλαινα νύξ.

Αὐγὴν τινα, τὴν κόμην στεφανώσασα δι' ἰάσμων καὶ
ρόδων ἐκάθησε πάλιν ἡ Ἀμαρυλλίς ἐγγὺς τοῦ κελαρύζον-
τος ρύακος. Παρ' αὐτὴν οἱ θάμνοι ἔφρισαν ὑπὸ τᾶς αὐ-
ρας, ἡ αἰωνόβιος δρυὶς ἐφῆπλου ἀνωθέν της τοὺς σκιοδό-
τους κλάδους της. Ἐβλεπεν εἰς τὸν ροῦν τὴν μορφήν
της, ἔβλεπεν ἕως οὗ ὑπὸ τοῦ αὐτολάτρινος θαυμασμοῦ
καταβληθεῖσα, ἀπώλεσε πᾶσαν αἴσθησιν!.. Ἐκλινεν ἐντὸς,
ἐκλινεν ἔτι μᾶλλον, ὑπερμέτρως ἐκλινε· καὶ αἰφνης!.. παφ-
λάζων δούπος ἠκούσθη καὶ τὸ γαλήνιον κύμα ἐρρίγησεν!
Ἡ δρυὶς, ἡ ἐλάτη, οἱ λευκανθεῖς μυριόφυλλοι θάμνοι, ἔ-
φριξαν θροοῦσαι καὶ τὸν στόνον αὐτῶν ἀντεβόησεν ἡ σκι-
ώδης τοῦ δάσους Ἥχώ!.. Φεῦ, φεῦ· ἡ Ἀμαρυλλίς, ἡ
πολυλάτρευτος ἄνισσα τῆς χλοανοῦς ἐκείνης ὄχτης, ἡ
ὑπερφυῆς καλλονή, ἣν πανισχύρου θεαίνης φθόνος δὲν ἴσ-
χυσε νὰ καταστρέψῃ, κατεπόθη ἔσαι ὑπὸ τῶν κυμάτων
ἀπωλέσθη θῦμα τῆς ἐγωῖστικῆς φιλαρεσκείας, τοῦ φι-
λαύτου αὐτοθαυμασμοῦ!.. Κατάρτατε εὐφροισθε ρύαξ!..
ὦ, ἂν τὸ αὐτὸ ὡς σὺ προὔξενον δράμα καὶ ἐν τῷ φαύλῳ
ἡμῶν αἰῶνι τὰ χρυσοστέφανα κάτοπρα τῶν εὐειδῶν γυ-
ναικῶν καὶ παρθένων, εὐτυχῆς, εὐτυχῆς καὶ ἀγία ἡ ἡ-
ρωικὴ χεὶρ ἐκεῖνη ἥτις θὰ ἀπετόλμα ποτὲ νὰ κατασυν-
τρίψῃ ἅπαντα ταῦτα εἰς κόνιν, καὶ ἀπὸ προσώπου τῆς
ὕψηλῳ ἀφανίσῃ αὐτὰ ἔσαι!..

Ἡ χρυσὴ Ἀφροδίτη μεταμελομένη πικρῶς ὅτι ἀστόρ-
γως ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν περικαλλῆ θυγατέρα, με-
τέβαλε τὴν ἄμοιρον εἰς ἀειθαλῆ παρόχθιον ἰτέαν, ἥτις
κλίνουσα πενθίμως, ἀενάως λούει τὴν μακράν αὐτῆς
κόμην εἰς τοῦ ρύακος ἐκείνου τὰ χρυσάργυρα κύματα.
Μελάγχολος δὲ ἀηδὼν ἐπ' αὐτῆς καθημένη, κελადεὶ θρη-
νωδῶς τὸν πικρὸν θάνατόν της, καὶ πρὸς τὸ περιπαθεῖς
αὐτῆς ἔσμα ὁ ἡδὺς φλοίσθος ἐπὶ τῶν χαλίκων τῆς
ὄχτης ἐκπνέων, τὸν βαθὺν αὐτοῦ στόνον ἔνοι.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΑἴΝΩΝ (Ainos).

Οὕτω καλοῦσιν ἰδιόρρυθμόν τινα φυλὴν, ἥς τὰ μέλη
ζῶσιν ἐν Ἰαπωνίᾳ ἐν καταστάσει πολιτισμοῦ παντελῶς
ἀρχαιτύπῳ καὶ σχεδὸν παραπλησίᾳ πρὸς τὴν βαρβα-
ρότητα.

Μέχρι τοῦδε οἱ Ἀἰνοὶ ἐθεωροῦντο ὡς αὐτόχθων φυλὴ
τῆς Ἰαπωνίας. Ἐθνολογικαὶ ὁμῶς ἔρευναι γενόμεναι
ἐπ' ἐσχάτων κατέδειξαν, ὅτι ἡ φυλὴ δὲν δύναται νὰ
θεωρηθῇ ὡς αὐτόχθων τῆς Ἰαπωνίας, διότι ὑπάρχουσι
τεκμήρια, μαρτυροῦντα περὶ τῆς προγενεστέρως ὑπάρ-
ξεως λαοῦ, ζήσαντος ἐν Ἰαπωνίᾳ πρὸ τῶν Αἰνῶν. Οἱ
τελευταῖοι οὗτοι ἐπικρατήσαντες ἐν Ἰαπωνίᾳ, εἰς ἐπο-
χὴν ἀρχαιοτάτην, συνετέλεσαν εἰς τὴν κατὰ μικρὸν
ἐλάττωσιν τῶν προτέρων κατοίκων, ἐπενεγκόντες ἐπὶ
τέλους τὸν παντελῆ ἐξαφάνισμὸν αὐτῶν.

Οἱ Κορακπουγκουρού — τοιοῦτόν ἐστι τὸ ἥμιστα
ἀρμονικὸν ὄνομα, ὅπερ δίδουσιν οἱ Ἀἰνοὶ εἰς τοὺς ὑπ' αὐ-

τῶν ἐκβληθέντας πρώτους ἰθαγενεῖς τῆς Ἰαπωνίας — ἦσαν σχετικῶς μᾶλλον πεπολιτισμένοι τῶν νέων κατακτητῶν αὐτῶν. Ἐξῶν μὲν ἐντὸς ὑπογείων σπηλαίων, ἀλλ' ἐγνώριζον τὴν ἀγγειοπλαστικὴν ὑπάρχουσι δὲ ἐν τισι συλλογαῖς δείγματα τῆς λίαν περιέργου τέχνης, μεθ' ἧς κατασκεύαζον τὰ διάφορα ἀγγεῖα αὐτῶν. Τοιούτοι μὲν ὑπῆρξαν οἱ ἀρχαιοτάτοι κάτοικοι τῆς Ἰαπωνίας, ὧν ὁλεθρὸς ὑπῆρξαν οἱ νέοι αὐτῶν κατακτηταί, οἱ Ἀῖνοί. Διὰ δικαίας ὁμῶς τροπῆς τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου τούτου, οἱ κατακτηταὶ τῶν Κοροκουγκουρού ἔδει νὰ κατακτηθῶσι καὶ αὐτοὶ ὑπὸ φυλῆς πιθανῶς μὲν πολυαριθμοτέρας, βεβαίως ὁμῶς ἀνωτέρας κατὰ τὸν πολιτισμόν. Οἱ νέοι οὗτοι κατακτηταὶ εἰσιν οἱ σημερινοὶ Ἰάπωνες, ὧν αἱ ταχεῖαι πρόοδοι ἐκπληττῶσι τὴν ἡμετέραν ἐποχὴν.

Οἱ Ἰάπωνες ἐπικρατήσαντες τῶν Ἀῖνῶν περιώρισαν αὐτοὺς ἐν τῇ νήσῳ Ἰεζῶ, ἔνθα ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ταχέως ἐλαττοῦται. Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν γενομένην ἐν ἔτει 1885, ὁ πληθυσμὸς αὐτῶν ἀνῆρχετο μόλις εἰς 16000, ἡ δὲ ἐλάττωσις σταθερῶς ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου προβαίνει. Ἐπειδὴ δέ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἡ φυλὴ αὕτη ὁσονοῦπα ἐξαφανισθῆσεται ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, οὐχὶ ἄλυσιτελεῖς φρονοῦμεν νὰ ἐκθῶμεν μὲν τινα περὶ τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῆς φυλῆς ταύτης.

Ἡ φυλὴ τῶν Ἀῖνῶν, εἰ καὶ εἰς συχνὰς διατελεῖ σχέσεις πρὸς τοὺς Ἰάπωνας, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ζῇ, εὐρίσκειται εἰσέτι βεβηθυμένη ἐν τῇ βαρβαρότητι, ἕνεκα τῆς ἀπεχθείας, ἣν αἰσθάνονται εἰς τὴν μετὰ τῶν Ἰαπῶνων ἀναστροφὴν καὶ συνανάμειξιν. Συνήθως μνεῖαν ποιούμεθα αὐτῶν, ὡς τῆς μάλιστα ἐξηυτελισμένης φυλῆς τῆς ὕδρογειοῦ. Ὡς ἐκ τῶν κατωτέρω ὁμῶς φανήσεται, πρέπει ν' ἀνομολογήσωμεν, ὅτι ὑπερβολικῶς κρίνομεν περὶ αὐτῶν. Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ παρόντος αἰῶνος δὲν ἐγνώριζον εἰμὴ τὰ ἐκ λίθων ὅπλα, καὶ σήμερον δὲ εἰσέτι ἡ χρῆσις τῶν πυροβόλων παρ' αὐτοῖς ἐστὶ σπάνια, εἰ μὴ ἄγνωστος.

Σωματολογικῶς ἐξεταζόμενοι εἰσι μικροὶ τὰ ἀνάστημα καὶ παχεῖς, μυωνικῆς δὲ δυνάμεως ἀρκούντως ἀνεπτυγμένης· τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου αὐτῶν εἰσι παραπλήσια πρὸς τὰ τῶν Μογγόλων· τὸ χρῶμα αὐτῶν ποικίλλει μεταξύ τοῦ κιτρίνου καὶ τοῦ φαιοῦ ἀνοικτοῦ· δύσκολον ὁμῶς εἶναι ν' ἀντιληφθῇ τις σαφῶς τὰς διαφύρους ἀποχρώσεις, διότι τὸ δῆμα αὐτῶν καλύπτεται ὑπὸ παχέος στρώματος ρύπου, ὅστις ἐπισωρεύεται ἐπὶ τοῦ δῆματος αὐτῶν ἕνεκα παραδόξου αὐτῶν ἐθίμου· ἀπὸ τῆς γεννήσεως μέχρι τοῦ θανάτου αὐτῶν οὐδέποτε ἐνίφθησαν, οὐδέποτε ἐκτένισαν τὴν κόμην καὶ τὴν γενειάδα αὐτῶν, αἰτίνες εἰσι μακρόταται καὶ πυκνόταται. Ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τῆς φυλῆς ταύτης ἐστὶν ἡ ἐκτακτὸς ἀνάπτυξις τοῦ τριχώδους συστήματος. Οἱ ἄνδρες, ἐνίοτε δὲ καὶ αἱ γυναῖκες, ἔχουσι τὸ σῶμα αὐτῶν καθ' ἅπασαν τὴν ἑκτασιν αὐτοῦ κεκαλυμμένον ὑπὸ μελαινῶν καὶ ἀφθόνων τριχῶν. Αἱ μὲν ἐπὶ τοῦ στῆθους τῶν ἀνδρῶν τρίχες ἔχουσι μῆκος 10 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, αἱ δὲ ἐπὶ τῆς ράχews 5. Ἡ γενειὰς αὐτῶν καθήκει μέχρι τῆς ζώνης αὐτῶν· ἐντεῦθεν ἡ περιφρονητικὴ ἔπωνυ-

μία Ἐδιζού, (ἄγριοι κεκαλυμμένοι ἔχοντες τὸ σῶμα ὑπὸ τριχῶν), ἦν ἀποδίδουσιν αὐτοῖς οἱ Ἰάπωνες τῶν ὁποίων τὸ ἄτριχον δῆμα ἀποτελεῖ μεγίστην ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πολύτριχον δῆμα τῶν γειτόνων αὐτῶν. Ὑπάρχει δὲ περίεργός τις μῦθος παρὰ τοῖς Ἀῖνοις ἐρμηνεύων τὴν τοιαύτην κατάστασιν τοῦ δῆματος αὐτῶν.

Νεᾶνις τις ἠρνεῖτο νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ πατρὸς αὐτῆς· ὁ πατὴρ ὀργισθεὶς διὰ τὴν ἀπειθειαν ταύτην ἐνέκλεισε τὴν θυγατέρα τοῦ ἐντὸς ξυλίνου κιβωτίου καὶ ἔριψεν αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν. Τὰ κύματα τῆς θαλάσσης παρέσυραν τὸ κιβώτιον καὶ ἐξήγαγον αὐτὸ εἰς τὴν νῆσον Ἰεζῶ, ἐκεῖ ὅπου σήμερον ἐγείρεται ἡ πόλις Ἰσχυικάρη. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἡ νῆσος κατοικεῖτο ὑπὸ κυνῶν μόνων, ἐξ ὧν εἰς ἔθρυσσε διὰ τῶν ὀδόντων τὸ κιβώτιον καὶ ἀπέδωκεν οὕτως εἰς τὴν νεάνιδα τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ζωὴν. Ἡ νεάνις εὐγνωμονοῦσαι συνεζεύχθη τὸν κύνα καὶ ἔτεκεν ἐξ αὐτοῦ πολλὰ τέκνα ἔχοντα τὸ σῶμα αὐτῶν, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ των, κεκαλυμμένον ὑπὸ μακρῶν μελαινῶν τριχῶν. Ἐκ τῶν τέκνων λοιπὸν τούτων κατάγονται πάντες οἱ Ἀῖνοί, διὸ καὶ ἔχουσιν ἀνεπτυγμένον τὸ τριχωδὲς σύστημα. Ἐὰν πιστεύσωμεν εἰς τὸν μῦθον τοῦτον, δικαιούμεθα νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ὑπάρχει καὶ παρὰ τοῖς ἀπολιτίστοις τούτοις ἡ ιδέα τῆς κατὰ κληρονομικότητα μεταβιβάσεως τῶν σωματικῶν ἐντελειῶν καὶ ἀτελειῶν καὶ τῶν χαρακτηριστικῶν ἀπὸ πατρὸς εἰς τέκνα.

Αἱ παρθένοι τῆς φυλῆς ταύτης εἰσὶν ἀρκούντως ὠραῖαι, ἀλλ' αἱ ἑγγαμοὶ γυναῖκες πρῶίμως μαραίνονται ἕνεκα τῶν τραχέων ἔργων, εἰς ἃ ὑποβάλλονται.

Ἐν ἡλικίᾳ ἐξ ἡ ἑπτὰ ἐτῶν τὰ κοράσια στιγματίζονται ἐπὶ τοῦ ἄνω χεῖλους, ἐπὶ τῶν βραχιόνων καὶ ἄλλων μελῶν τοῦ σώματος. Τὰ στίγματα ταῦτα γίνονται δι' ἐλαφρῶν ἐντομῶν τὰς ὁποίας καθιστῶσιν ἀνεξιτήλους τρέφοντες τὴν πληγὴν δι' αἰθάλης. Οἱ στιγματισμοὶ οὗτοι αὐξάνονται καθόσον προβαίνει ἡ ἡλικία, τὰ δὲ ἐπὶ τοῦ ἄνω χεῖλους στίγματα ἐπὶ τέλους παρέχουσιν ὄψιν ἀληθοῦς μύστακος.

Τὰ ἦθη τῶν Ἀῖνῶν εἰσιν ἥπια, τὰ δὲ ἐγκλήματα σπάνια. Ἐκαστον χωρίον ὑποτάσσεται εἰς ἀρχηγόν, ὃν ἐκλέγει καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ἀξίωμα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐστὶ κληρονομικόν. Αἱ οἰκίαι αὐτῶν εἶναι τετράγωνοι, ἄνευ παραθύρων, κακῶς ἀεριζόμεναι, κατεσκευασμέναι ἐκ τεμαχίων ξύλων χονδροειδῶς κατεργασμένων. Ἡ ἐστία κεῖται ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκίας, ὃ δὲ καπνὸς ἀνέρχεται δι' ὁπῆς ὑπαρχούσης ἐπὶ τῆς στέγης. Οὕτω δὲ ἡ δυσωδία καὶ ἡ ρυπαρότης βασιλεύουσιν ἐν ταῖς καλύβαις ταύταις.

Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι οὔτε τὴν γραφὴν, οὔτε τὴν χρῆσιν νομισμάτων γνωρίζουσι. Ζῶσι προπάντων διὰ τῆς θήρας. Τὸ εὐνοούμενον ὑπ' αὐτῶν ποτόν εἶναι τὸ λεγόμενον Σακέ, ἐξαγόμενον διὰ ζυμώσεως ἐκ τῆς ὀρύζης καὶ τοῦ κέγγρου.

Ὅπως διατηρῶσι τὴν μνήμην γεγονότος τινὸς χαράττουσι διάφορα σημεῖα ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τῶν δένδρων. Τὸ αὐτὸ στοιχειῶδες τοῦτο μέτρον χρησιμεύει αὐτοῖς

διὰ τὸ ἐλάχιστον ἀνταλλακτικὸν ἐμπόριον ὕπερ διεξάγουσι πρὸς τοὺς γείτονας αὐτῶν.

Πρέπει οἱ ἀρμόδιοι ἐπιστήμονες νὰ σπεύσωσι πρὸς μελέτην τῆς περιέργου ταύτης φυλῆς ὑπὸ πολλὰς ἐσφαις, διότι πιθανώτατα ἐν προσεχεῖ μέλλονται θέλει ἐκλείψει παντελῶς καὶ μηδενισθῇ ἀπέναντι τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ἰαπώνων, τὸν ὅποιον δὲν ἠδυνήθη νὰ κατανοήσῃ καὶ ἐπομένως ἀφομοιωθῇ πρὸς αὐτόν.

P. B.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΝΗΜΑΤΑΚΙΩΝ.—Οἱ *Pagliacci* ἐπὶ P. LEONCAVALLO.—
ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΜΟΝΟΙΑΣ.—Ἰταλικὸς θιάσος μελοδραματιῶν—ΘΕΑΤΡΑ
ΠΑΡΙΣΙΩΝ.—ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος σαββάτου ἐποιήσατο ἑναρξιν τῶν παραστάσεων αὐτοῦ ἐν μέσῳ μεγίστης συρροῆς κόσμου ὁ ὑπὸ τὸ γνωστὸν θιασάρχην κ. Λαμπρούναν ἰταλικὸς μελοδραματικὸς θιάσος, ἡ δὲ ἑναρξίς αὐτὴ ἐγένετο δι' ἑνὸς τῶν λίαν ἐπιτυχόντων ἐν τε Βιέννῃ καὶ Ἰταλίᾳ μελοδραμάτων τοῦ νεωτέρου ἰταλοῦ δραματικοῦ τε καὶ μελοποιοῦ R. Leoncavallo, τῶν *Pagliacci*, ἥτοι Παλιάτσων. Τὸ μελόδραμα τοῦτο τοῦ μελοποιοῦ τῶν *Medici*, οὗ τὰ τε ἔπη καὶ τὸ μέλος ἀνῆκουσιν αὐτῷ, εἶνε μὲν κυρίως διπράκτον, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Λαμπρούνα ἡ πρώτη πράξις διηρέθη εἰς δύο μετὰ τὴν χοροφδίαν τῆς πρώτης σκηνῆς *Din, don, suona vespero ragazze e garzon*.

Τὸ δράμα στερεῖται κυρίως δράσεως καὶ παρουσιάζεται ὁλῶς ἀπλοῦν. Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Καλαβρίᾳ κατὰ τὴν μνήμην τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὅτε οἱ χωρικοὶ ἐορτάζουσι. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐπίσης ἀφίκετο καὶ ἐποιεῖτο ἑναρξιν τῶν παραστάσεων αὐτοῦ θιάσος σαλτιμπάγκων ἐκ τῶν καλῶν. Ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐναρξέως τῶν παραστάσεων αὐτοῦ συμβαίνει ἀληθὲς τι δράμα, ὅπερ ἔσχε τραγικὰς τὰς συνεπείας. Ἡ πρωταγωνίστρια οἶοναι τοῦ θιάσου *Nedda*, ὡραία γυνὴ σύζυγος τοῦ ἐκ τῶν καλῶν τοῦ θιάσου *Canio*, καταμαγεύει διὰ τῆς χάριτος αὐτῆς τὸν *Tonio*, ἀλλ' αὕτη δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ αἰσθήματα τοῦ τελευταίου τούτου, ἐρῶσα σφοδρῶς νεαροῦ χωρικοῦ ὀνόματι *Silvio*. Τούτου ἕνεκα ὁ *Tonio* ὀρκίζεται ἐκδίκησιν καὶ ἰδοὺ ἀρχεται παίζων πρόσωπον ραδιοῦργου· καθ' ἣν στιγμήν δὲ ἡ *Nedda* καὶ ὁ *Silvio* ἄδουσι δυοδίαν ἔρωτος καταπροδίδει αὐτοὺς τῷ συζύγῳ, ὅστις σπεύδει καὶ συλλαμβάνει τοὺς ἐραστάς, ὁ δὲ *Silvio* πηδᾷ ἀπὸ τοῦ παροθύρου καὶ φεύγει. Παρακολουθεῖ αὐτὸν ὁ *Canio*, δὲν κατορθοῖ ὅμως νὰ συλλάβῃ αὐτόν καὶ ἐπανέρχεται παρὰ τῷ συζύγῳ, ἣν ὁρμῇ νὰ φονεύσῃ. Παρεμβαδίνουσιν οἱ *Tonio* καὶ ὁ ἀρλεκίνος *Peppa* καὶ ἀνεχαιτίδαντος συνιστῶσιν αὐτῷ ἡρεμίαν πρὸς ἀνακάλυσιν τοῦ ἐνόχου. Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε πρὸ τῶν χωρικῶν ἀρχεται ἡ παράστασις τοῦ θιάσου. Κατὰ τὴν παράστασιν ὁ *Canio*, ὅστις παίζει τὸ πρόσωπον παλιάρτου, ποιεῖται συχνοὺς ὑπαινιγμοὺς κατὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ, οὕτω δὲ ἡ ὑπόθεσις τῆς κωμωδίας καθίσταται τοῖς χωρικοῖς θεαταῖς ἀκατανόητος, οἵτι-

νες οὐχ ἤττον χειροκροτοῦσι τὸν *Canio*, εὐρίσκοντες αὐτὸν λίαν πραγματικόν. Ἐν τῇ ἐξάφει τοῦ θυμοῦ αὐτοῦ ὁ παλιάρτος σύρει τὸ ἐγχειρίδιον αὐτοῦ, πλησιάζει τῇ *Nedda*, τὸ δὲ ἀκροατήριον ἀντιλήθον τότε τοῦ πράγματος ἐγείρεται ὅπως ἐμποδίσῃ τὸν *Canio* ἀπὸ τοῦ φόνου, ἀλλ' ἤδη ἡ *Nedda* πίπτει πληγείσα ὑπὸ τοῦ συζύγου. Εἰς τὴν ἐπικλινὸν δ' αὐτῆς ἀφικνεῖται ὁ ἐραστὴς *Silvio*, ὅστις δέχεται κατὰ μέσον τοῦ στήθους τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ *Canio*. Οὗτος δὲ πρὸ τῆς συλλήψεως αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἀστυνόμων κυνικῶς λέγει «*La comedia è finita*».

Τοιαυτὴ ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματος, θέατρον ἐν θεάτρῳ, παράστασις ἐν παραστάσει, κωμωδία καταλήγουσα εἰς τραγωδίαν, κωμῆδία, ἥτις κάλλιον θὰ ἦτο ἂν ἐτῆρει τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς μέχρι τέλους καὶ ἀπέκρουε τὸν βεβιασμένον πῶς διπλοῦν φωνὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Τὸ μέλος εἶνε τεχνικώτατον, γλυκὺ καὶ λίαν ἀρμονικόν. Διαπρέπουσι δ' ἰδίᾳ τὰ ἐξῆς τεμάρια: Ὁ πρόλογος, τὸ ἄσμα *Un tal gioco, ἡ χοροφδία* *Din, don, —suona vespero ragazze e garzon*, ἡ δυοδία τῆς τρίτης σκηνῆς τῆς *Nedda* καὶ *Silvio*, ὁ μονόλογος τοῦ *Canio* ἐν τῷ τέλει τῆς πρώτης πράξεως *Recitar!* ἡ δυοδία τῆς Κολομβίνας (*Nedda*) καὶ τοῦ Ἀρλεκίνου κατὰ τὴν δευτέραν πράξιν, τὸ *No, Pagiassio* τοῦ *Canio*.

Ἡ ἐκτέλεσις ἐγένετο ἐν γένει ἐπιτυχῆς, ὁμολογητέον δὲ ὅτι ἡ κυρία Τόσση, ἥτις καὶ πέρυσιν εἶχε κατακτήσει τὰς συμπαιθείας τοῦ δημοσίου, ἦτο χαριστάτη Κολομβίνα, ἔφαλε δὲ συμπαθῶς τὰ ἄσματα αὐτῆς, Κάλλιστοι δὲ εἶνε ὁ βαρύτονος *Ercolani*, ὅστις πολλακις χειροκροτήθηκε, αἱ ὁ δὲ οὐλύφωνος *Poruaci*, μὴ ἐμπιπρόντος τοῦ χώρου πλείονα λόγον, σημειούμεθα ὅτι ὁ θιάσος τοῦ κ. Λαμπρούνα εἶνε κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο καλῶς κατηχημένος, κέκτηται δὲ ἱκανὴν ὁμογένειαν.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ἔργου, ὅπερ προῦκάλεσε ἱκανὸν πάταγον. Ὁ *Ruggero Leoncavallo* ἀνήκει εἰς μεγάλην καλλιτεχνικὴν οἰκογένειαν τῆς Νεαπόλεως, Μετὰ τὴν σπουδὴν τοῦ κλειδοκυμβάλου κατετάχθη ἐν τῇ σχολῇ τοῦ *Beniamino Cesi*. Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν δὲ τοῦ *Luigi Rosi*, διευθυντοῦ τοῦ Ὁδείου τῆς Νεαπόλεως, ἐποιήσατο ἑναρξιν τῶν μουσικῶν συνθέσεων αὐτοῦ. Ὁ *Thomas Chatterton* αὐτοῦ δὲν παρεστάθη, ἀλλ' ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν *Pagliacci* ὥθησε τὸν νεαρὸν μουσικὸν ὅπως προδῇ εἰς τὴν σύνθεσιν τριλογίας ἱστορικῆς ἐπὶ τῆς ἰταλικῆς Ἀναγεννήσεως ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον *Crepusculum*, ὁ δὲ τίτλος ἐκάστου τῶν τριῶν δραμάτων εἶνε: *Medici, Girolamo Savonarola* καὶ *Cecare Borgia*. Ἐκ τῶν τριῶν ἔργων μόνον τὸ πρῶτον, οἱ *Medici*, ἐξετελέσθη ἐπιτυχῶς. Ὁ *Leoncavallo* εἶνε νεαρὸν συνθετῶν, οὗς ἀνέδειξε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὁ διάσημος ἐκδότης *Sonzogno*.

Ἐν τῇ προτέρᾳ ἡμῶν Δραματικῇ Ἐπιθεωρήσει ἐποιήσαμεθα μνησίαν τοῦ ἐν τῷ Θεάτρῳ τῆς Ὁμονοίας (*Concordia*) ἰταλικοῦ θιάσου μελοδραματιῶν καὶ μιμορχημάτων, σημειούμενοι ἅμα ὅτι ὁ θιάσος οὗτος ἀποδεικνύει ἀσφαλῆ τὴν γενικὴν ἰδέαν, ὅτι τὰ μελοδραμὰτα προσήκουσι τοῖς Γάλλοις. Καὶ πέρυσιν ὅτε ἐν τῷ αὐτῷ θεάτρῳ καὶ εἶτα ἐν τῷ τῶν Μνηματακίων ἐδίδασκεν ὁ θιάσος τοῦ Στράδολο, ὅστις ἀσυγκρίτως